

ABD, AB ve NATO

MONTRÖ'DEN NİYE RAHATSIZLARDI?

□□□□□□□□

Aylardır, Rusya'nın Ukrayna sınırına balistik füzeler ile keskin nişancılar gönderdiğine ilişkin ortaya çıkan görüntüler dünyaya yayılmıştı. Rusya'nın 3. Dünya Savaşı'na neden olabilecek büyük bir savaşa hazırlandığı konuşulmaktaydı. Batı basını, Rusya'nın 3. Dünya Savaşı'na hazırlık yaptığını yazıp konuşmaktaydı. Kaynak olarak ise, Rusya'nın füze ve diğer askeri donanımları taşıyan trenlerle Ukrayna sınırına taşınmasına ilişkin görüntüler yayımlanmıştı. Görüntülerde, İskender-M fırlatıcılarının trenle sınıra götürüldüğü gösterilirken, çatışma bölgesinin yakınında olduğu bildirilen keskin nişancı ekiplerini gösteren başka görüntüler de paylaşılmıştı. Rusya ve Ukrayna arasında son dönemde yaşanan gerginlik, NATO ve ABD'nin de devreye girmesiyle had safhaya ulaşmıştı. ABD ve İngiliz istihbaratı kaynakları, Rusya'nın 'birkaç gün içinde Ukrayna'ya saldıracağını' açıklarken Kremlin yönetiminin de sınıra balistik füze rampası taşıdığı ortaya çıkmıştı.

Oysa bizim kanaatimiz, Rusya'nın Ukrayna işgali konusunda ABD ve Rusya gizlice anlaşmışlardı. Hatta sırada Finlandiya ve İsveç'in de bulunduğu konuşulmaktaydı. Bu şeytani programların Siyonist odaklarca hazırlandığı açıktı. Büyük İsrail'in kurulması ve Yahudilerin Dünya hâkimiyetinin sağlanması için tarihi ve tehlikeli bir adım atılmıştı. Bu süreçte ABD ve Rus Başkanların, Dışişleri ve Savunma Bakanlarının özel ve gizli görüşmelerinde nelerin konuşulup tartışıldığı ise hiç gündeme taşınmamıştı!?

Bizim kuşkuumuz ve kanaatimiz; Siyonizm'in güdümündeki ABD ve Rusya, Yeni ve Adil bir Dünya kuracak potansiyel fırsatları, tabii, tarihi ve coğrafi imkânları özünde barındıran Türkiye'yi bir tuzağa çekmek, sonunda suçlu gösterip Haçlı hırsıyla saldırıp etkisizleştirmek üzere anlaşmışlardı. Bunun için de Boğazlarla ilgili MONTRÖ

Anlaşması'nı delmeye çalışacaklardı!

Yahudi asıllı Ukrayna Cumhurbaşkanı Zelenskiy, Kudüs'te Ağlama Duvarı'nda başında Kippa ile fotoğraflar çektirip dağıtmıştı!

İsrail; bu bağlamda bile Ukrayna'nın yanında duramamış, hatta Ukrayna'da olan 200 bin kadar Yahudi nüfusu ve dahası dünyadaki yegâne Yahudi Devlet Başkanı dahi, Zelenskiy'nin arkasında duramamıştı. Oysa Zelenskiy'nin göğsünü gere gere Yahudi'yim deyip başında Kippa ile de dolaşmışlığı vardı. Ayrıca, Ukrayna'da 200 bin kadar Yahudi olmasının yanı sıra, bir de 15-20 bin kadar Rabbi NAHMAN of Braslow isimli bir dini kişiliğin türbesi ve onu ziyaret etmekte olan müritleri bulunmaktaydı. Her yıl da Yahudilerin yılbaşı olan ROSH HASHANAS Bayramı'nda bu türbe ziyaretleri zirve yapar ve büyük miktarda Yahudi dindarlar ve Rabbi Nahman severler Ukrayna'ya doluşurlardı.

Bütün bu ilişkiler İsrail'in Ukrayna'nın yanında veya arkasında durmasına yeterli olmamıştır. Sebebi ise; Rusya halihazırda Suriye'de konuşlanmış durumdadır ve İsrail'in, Suriye'deki İran silahlarını haftada bir veya iki kez bombalamasına, imha etmesine ses çıkartmamaktadır. Ve bu tehlike Ukrayna'daki Yahudi ilişkisinden daha önemli sayılmaktadır. Üstelik çıkmama ihtimali çok daha yüksek olan bir savaş yüzünden Rusya ile olan mükemmel ilişkiyi bozma riskine girmeyi İsrail göze alamamıştır.

İsrail Başbakanı Naftali Bennet, Ukrayna'da üç bin kadar İsrailli bulunduğunu ve bir an evvel hayatlarını riske atmadan çıkmaları gerektiğini televizyonlarda açıklamıştır.

Bu arada İsrail ile Türkiye arasındaki Uzlaşma ziyareti öncesi İsrail'i ziyaret etmiş olan Sayın İbrahim Kalın'ın tam bir münafıklık ve ucuz kahramanlıkla El Aksa'daki Mahmud Abbas'ı Rabia işareti ile selamlaması, Siyonistlerce ciddiye bile alınmamıştı. Ve Başkan Herzog'un Türkiye ziyareti öncesinde Kıbrıs Rum Kesimi ve Yunanistan'ı da ziyaret edebileceği konuşulmaktaydı.

Rusya-Ukrayna savaşında Müslüman ve Mücahit Çeçenler de Rusya'nın yanında yer almışlardı.

Rusya'ya bağlı Çeçenistan Cumhuriyeti lideri Muhammed Kadirov, Rus ordusunun Ukrayna'yı işgaline tepkisiz kalmamıştı. Kadirov, Ruslara destek olması için Çeçenistan ordusunu Ukrayna sınırına gönderdiğini açıklamıştı.

ABD, AB ve NATO MONTRÖ'den Niye Rahatsızlardı?

Kanal İstanbul tartışmaları, Montrö Sözleşmesi'ni tartışmaya açarak Türkiye'nin karşısına ikinci bir "Boğazlar Sorunu" çıkarmıştır. Montrö düzeninin yıkılmasıyla Türkiye'nin Boğazlar üzerindeki 83 yıllık "tam egemenliği" sarsılacak ve dahası Karadeniz bir "Amerikan Gölü" halini alacaktır. Hâlâ geçerli olan "uluslararası ana kurucu metinler" durumundaki Lozan'ı ve Montrö'yü tartışmaya açmak, Türkiye Cumhuriyeti'nin "toprak bütünlüğünü" ve "bağımsızlığını" tartışmaya açmaktır. Atatürk Türkiye'si, 162 yıl devam eden "Boğazlar Sorunu" nu, 1936'da Montrö Boğazlar Sözleşmesi ile ulusal çıkarlara uygun olarak çözüme ulaştırdı. Boğazlar, 83 yıldır Türkiye'nin egemenliği altındadır.

30 Ekim 1918 tarihli Mondros Ateşkes Antlaşması'nda Boğazların yabancı devlet gemilerine açılması ve İtilaf Devletleri'nin hâkimiyetine girmesi kararlaştırıldı. 10 Ağustos 1920 tarihli Sevr Antlaşması'na göre (Md. 37-61) Boğazlar ile Marmara Denizi, gerek barış gerek savaş zamanında tüm devletlerin ticaret ve savaş gemileriyle sivil ve askeri uçaklarına açık tutulacaktı. Ayrıca Boğazlar Bölgesi'nin yönetimi çok geniş yetkili bir Boğazlar Komisyonu'na bırakılacaktı. (Md. 38, 39, 61) Türkiye'nin üye olmayacağı bu komisyonun kendine özgü bir sancağı, bütçesi, teşkilatı, özel polis gücü olacaktı. (Md. 42, 48) Boğazlar Bölgesi silahsızlandırılacaktı. Böylece, İstanbul'u da içine alan Boğazlar Bölgesi Türkiye'nin elinden çıkarak fiilen bir İngiliz, Fransız ve İtalyan özerk bölgesi olacaktı.

24 Temmuz 1923 tarihli Lozan Antlaşması'na ek Lozan Boğazlar Sözleşmesi'ne göre *Boğazların yönetimi, başkanı Türk olan bir Boğazlar Komisyonu'na bırakıldı.* (Md. 10) Sevr'de Boğazlar Komisyonu'na verilen geniş yetkiler Lozan'da kaldırıldı. Boğazlar bölgesinde; *barış ve savaş zamanında, ticaret gemileri, savaş gemileri ve uçaklar için geçiş serbestliği*

esas alındı. (Md. 1 ve 2, Ek /1) Ancak barışta, Karadeniz'e kıyısı olmayan devletlerin savaş gemilerine tonaj sınırı konulacaktı. (Md. 2, Ek /2). Geçiş güvenliğinin sağlanması için Boğazların her iki kıyısında 20 km uzaklıktan geçen çizgiye kadar asker bulundurmamak yasaklandı. Askersizleştirilen Boğazlarda Türkiye'nin güvenliği Milletler Cemiyeti'nin garantisi altına alındı. (Md. 18)

Montrö Boğazlar Sözleşmesi neden ve nasıl imzalandı?

Lozan'da İstanbul ve Boğazlar düşmandan kurtarıldı. Ancak, Lozan Boğazlar Sözleşmesi'nin iki olumsuz yönü vardı: Birincisi, Boğazların askerden arındırılmasıydı. İkincisi de bir Boğazlar Komisyonu'nun kurulmasıydı. Atatürk, ilk fırsatta Lozan Boğazlar Sözleşmesi'ni değiştirmek arzusundaydı. 1936'da Montrö Boğazlar Sözleşmesi ile bunu başardı. Atatürk, "Lozan'ın Montrö'de taçlandığını" açıklamıştı.

1930'ların başında Atatürk Türkiye'si, Mussolini İtalya'sının Doğu Akdeniz ve Balkanlardaki saldırgan politikalarını yakından takip ediyordu. Türkiye, 1933'te Londra Silahsızlanma Konferansı'nda ve 1935'te Milletler Cemiyeti Genel Kurulu'nda Lozan Boğazlar Sözleşmesi'nin değiştirilmesi talebinde bulundu. 1935'te İtalya'nın Habeşistan'a saldırması ve 12 Ada'yı silahlandırmaya başlaması, Almanya'nın Ren bölgesine asker çıkarması ve Lokarno Güvenlik Antlaşmalarını askıya alması Türkiye'nin aradığı fırsattı. Atatürk, "Avrupa'nın durumu böyle bir girişim için elverişlidir. Bu işi kesinlikle başaracağız" diyerek girişimler başlattı.

Türkiye, 11 Nisan 1936'da Lozan Boğazlar Sözleşmesi'nin imzacı ülkelerine birer muhtıra vererek yeni bir Boğazlar rejimi belirlemek için bir konferans toplanmasını istedi ve konferans toplandı. 20 Temmuz 1936'da İngiltere, Fransa, Japonya, Sovyetler Birliği, Romanya, Yugoslavya, Yunanistan, Bulgaristan ve Türkiye; toplam 29 madde, 4 ek ve bir de protokolden oluşan Montrö Boğazlar Sözleşmesi'ni imzaladı.

Böylece 1774 Küçük Kaynarca Antlaşması'ndan beri tam 162 yıl devam eden "Boğazlar Sorunu", 1936'da Montrö Boğazlar Sözleşmesi ile ulusal çıkarlara uygun olarak çözüme ulaşmıştı.

Türkiye'nin Montrö Kazanımları

Montrö Boğazlar Sözleşmesi ile Türkiye'nin Boğazlarda elde ettiği önemli kazanımlar şunlardır:

– Sözleşmedeki hükümleri uygulayan ve denetleyen taraf Türkiye'dir. (Md. 24)

– Karadeniz'e kıyısı bulunmayan devletlerin denizaltıları ve uçak gemileri Boğazlardan geçemeyecektir. (Md. 10/3, 11, 12, 14 ve Ek-II par. B). Karadeniz'e kıyısı bulunan devletler, Karadeniz dışında yaptırdıkları veya satın aldıkları denizaltıları Türkiye'ye zamanında haber verirlerse Boğazlardan geçirebileceklerdir. Denizaltılar Boğazlardan birer birer, gündüz ve su üzerinden geçecektir. (Md. 12)

– Barış zamanlarında savaş gemileri Boğazlardan geçebilmek için 8 gün içinde Türk Hükümeti'ne bildirim yapmaları gerekir. Bu bildirimde gemilerin gidecekleri yer, adları, türleri ve sayıları, gidiş dönüşte taşıdıkları yükler bildirilecektir. Boğazlardan geçiş 5 gün içinde olacaktır. Daha fazla Boğazlarda kalmak yasaktır. Geçiş sırasında Donanma Komutanı, Boğaz girişindeki bir işaret istasyonuna emrindeki kuvvetin açık ve seçik bileşimini bildirecektir. (Md. 13, 16)

– Barış zamanlarında Boğazlarda transit olarak bulunabilecek tüm yabancı Deniz Kuvvetlerinin en yüksek tonaj toplamı 15 bin tonu geçmeyecektir. Söz konusu kuvvetler 9 gemiden çok olmayacaktır. (Md. 14)

– Karadeniz'e kıyısı bulunmayan devletlerin barış zamanında Karadeniz'de bulunduracakları savaş gemilerinin tonajı 45 bin tonu aşmayacak ve bu gemiler 21 günden fazla Karadeniz'de kalmayacaktır. (Md. 18)

– Savaş zamanlarında savaşan herhangi bir devletin savaş gemilerinin Boğazlardan geçmesi yasaktır. (Md. 19)

– Savaş zamanlarında Türkiye savaşan ülke durumundaysa veya bir savaş tehdidiyle

karşı karşıyaysa Boğazlardan savaş gemilerinin geçip geçmemesi tamamen Türkiye'nin kararına bağlıdır. (Md. 20, 21)

– Sivil hava araçları Türkiye'ye 3 gün önce ön bildirim yaparak kendilerine gösterilen hava yollarını kullanacaklardır. (Md. 23) Askeri uçakların Boğazlar üzerinden geçişine izin verip vermeme yetkisi Türkiye'ye bırakılmıştır.

– Uluslararası Komisyon'un yetkileri Türkiye'ye geçmiştir. (Md.24)

– Türkiye, Boğazlarda hemen yeniden asker bulundurabilecektir. (Protokol, 1,2)

– Türkiye, Boğaz geçişlerinde “sağlık kontrolü”, “fenerler”, “şamandıralar” ve “kurtarma hizmeti” için vergi ve harç alacaktır. (Geçiş ücretleri 2.5 Frank kuru üzerinden belirlenmiştir.) (Ek-1) Bu özellikleriyle Montrö, kelimenin tam anlamıyla, “Boğazlardaki Türk kilidi”dir.

Montrö ortadan kalkarsa neler olacaktı?

Montrö ile Türkiye Boğazlarda “**mutlak egemenlik**” elde etmiştir. “**Uluslararası boğazların hiçbirinde, Montrö'de Türkiye'ye verilen nitelikte yetkiler hiçbir kıyı devletine verilmemiştir.**”

Montrö

ortadan kalkarsa Türkiye, Boğazlardaki

“**mutlak egemenliğini**”

kaybedecektir. Montrö'nün ortadan kalkması Türkiye için ciddi bir milli güvenlik sorununa neden olacaktır. Çünkü herhangi bir sıcak veya soğuk savaş tehlikesi durumunda Türkiye, Boğazlara ve oradan Karadeniz'e girecek savaş gemilerini, uçak gemilerini, denizaltıları, savaş uçaklarını engelleyemeyerek kendi güvenliğini sağlayamayacak hale gelecektir.

Montrö Boğazlar Sözleşmesi, “**Karadeniz'e kıyısı olan ve olmayan ülkeler**” ayrımı yapmış, “**Karadeniz'e kıyısı olan ülkelere**”

bazı ayrıcalıklar tanıırken diğer ülkelere sınırlama getirmiştir. Böylece Türkiye Montrö ile kendine kuzeybatıdan bir güvenlik kalkanı oluşturmuş vaziyettedir. Montrö ortadan kalkarsa işte bu

Yazar Nevzat GÜNDÜZ
25 Nisan 2022

güvenlik kalkanı da ortadan kalkacak demektir. Montrö ortadan kalkarsa herhangi bir savaş durumunda savaşan devletlerin Boğazlardan geçip Karadeniz'e girmelerini hiçbir şey engellemeyecektir. Büyük baskılar altında kalan Türkiye tarafsızlığını yitirecektir. Nitekim Türkiye'nin II. Dünya Savaşı'nda, tarafsız kalabilmesinde Montrö'nün özel bir etkisi olduğu bilinir.

Kanal İstanbul Montrö'yü ortadan kaldırır mı?

1- Türkiye, Boğazlardan geçen ticaret gemilerini Kanal İstanbul'dan geçmeye zorlarsa bu durum **“Bayrak ve yükü ne olursa olsun ticaret gemilerinin Boğazlardan geçişleri serbesttir”** diyen Montrö'ye aykırı olacağından Montrö ortadan kalkabilir. (Md. 1,2,4,5) Üstelik Montrö'de **“geçiş ve gidiş geliş serbestliği ilkesinin süresi sonsuzdur.”** (Md. 28)

2- Kendiliğinden Kanal İstanbul'a yönelecek gemilerden yüksek geçiş ücreti alınacak olursa, gemiler İstanbul Boğazı'nı tercih etmeye devam edeceklerdir. Böylece hem Kanal İstanbul geçişlerinden beklenen yüksek gelir, hem de Boğaz trafiğinin azalması beklentisi hayal olacaktır.

3- Kanal İstanbul'da Montrö'yü uygulamak mümkün görünmüyor. Çünkü Montrö'de **“Boğazlar”** deyimini İstanbul Boğazı, Marmara Denizi ve Çanakkale Boğazı'nı kapsıyor. Kanal İstanbul ise bunların dışında **“yapay bir kanal”** olarak Montrö'deki **“Boğazlar”** tanımının dışında kalıyor. Dolayısıyla Kanal İstanbul'dan geçen bir gemiye Çanakkale Boğazı'ndan ve Marmara Denizi'nden geçerken Montrö hükümleri uygulanamaz.

4- Türkiye'nin, **“Kanal İstanbul'dan savaş gemileri geçmeyecek, sadece ticaret gemileri geçecek”** demesi durumunda buna karşı çıkan ülkeler insan eliyle yapılan Süveyş, Panama ve Kiel kanallarının hem ticaret hem savaş gemilerine açık olduğunu söyleyerek Montrö'yü tartışmaya açabilirler.

Amerika, Montrö'nün 18. Maddesini Kaldırma Çabasındaydı!?

Montrö, Karadeniz'e kıyısı olmayan İngiltere, Fransa, İtalya, Almanya ve Amerika gibi emperyalist devletlere Karadeniz'in kapılarını kilitlemiştir. 1. Dünya Savaşı sonrası Rusya, Montrö'yü değiştirmek istediğinde Amerika kendi çıkarları açısından Türkiye'nin yanında durdu, Montrö rejimini savundu. Ancak bugün itibarıyla Amerika Montrö'den rahatsızlık hissetmektedir.

Çünkü Montrö'nün 18. maddesi, Karadeniz'i Amerikan emperyalizmine de kapatmıştır. Söz konusu maddeye göre: 1- Karadeniz'e kıyısı olmayan ülkelerin Karadeniz'deki savaş gemilerinin toplam tonajının, 30 bin tondan (zorunlu hallerde 45 bin tondan) fazla olmaması, 2- Bu ülkelerden herhangi birinin tonajının toplam tonajın üçte ikisini aşmaması, 3- Karadeniz'e insani bir amaçla gönderilecek deniz kuvvetinin 8 bin tona ulaşmaması, 4- Bu kuvvetlerin de Türk Hükümeti'nden izin alarak Karadeniz'e açılmaları şarttı ve 5- Bu kuvvetlerin burada bulunmalarının amacı ne olursa olsun Karadeniz'de 21 günden çok kalamamaları kuralları Amerika'nın elini kolunu bağlamaktadır. Montrö'nün işte bu 18. maddesi nedeniyle Amerikan donanması, denizaltıları, uçak gemileri boğazları geçip Karadeniz'e açılmamaktadır.

Acaba: 83 yıldır Karadeniz'in kapısındaki Montrö kilidini kıramayan Amerika, Karadeniz'e girebilmek için yeni bir kapı mı yaptırmaktadır? Kanal İstanbul, Karadeniz'e açılan bir Amerikan tuzağı mıdır?[1]

Adil Düzen İttifakı ve Milli Çözüm İktidarı

“Dünyanın gözünün içine baka baka Putin oturduğu yerden Ukrayna'yı bölen kararı imzalamış ve ciddi bir ses de çıkmamıştı. NATO, BM ve AB'de yapılan bazı toplantılarda laftan öte geçmediği kanıtlanmıştı ve bunu çok iyi bilen Putin Ukrayna'yı işgale başlamıştı. Kısacası artık Birleşmiş Milletler örgütünün, Avrupa Birliği'nin ve NATO'nun varlık sebeplerinin izahında kurulan cümlelerin de bir anlam ifade etmediği, bu vesile ile bir kez daha anlaşılmıştı. Sadece 5 ülkenin güdümüne ve kontrolüne girmiş bir Birleşmiş Milletler sadece imtiyazlıların arkasında durmayı iş edinmiş durumdaydı. Yoksa yeryüzünde sömürgecilerin önünü kesmek gibi bir işlevi kalmamıştı. Zaten böyle bir işlevden daha kuruluşunda özellikle soyutlanmıştı. Böyle olunca BM'nin söylenen görevini yapabilmesi için ya yapısının değiştirilmesi ya da dünya üzerinde yeni bir güç dengesine ihtiyaç vardı. Artık yeryüzünde yeni adil bir düzenin sağlanması için İslam Birliği'ne duyulan ihtiyaç iyice ortaya çıkmıştı. Ancak, Hristiyan ittifakı bir İslam Birliği'nin oluşmasını engellemek için anında harekete geçebiliyorken ne yazık ki İslam ülkelerinin yöneticileri kendilerine güvenlerini öylesine kaybetmişler ki, oturdukları koltuğu koruyabilmek için hâlâ NATO, AB ve BM'den yardım ummaktalardı.

Rahmetli Erbakan Hocam İkinci Dünya Savaşı'nın arkasından oluşturulan bugünkü yapıya 50 yıl boyunca dikkat çekmeye, dünyayı uyandırmaya çalışmıştı. Hatta, yeryüzünde yeni bir düzenin oluşturulması için harekete geçmiş, bir yıllık iktidarında İslam Birliği'nin ilk adımı olan D-8 örgütünü hayata geçirmeyi başarmıştı. Yani, yeni bir dünya düzeni oluşturulması için gerekli olan İslam Birliği'nin kurulması kaçınılmazdı. Bunun önündeki en büyük engel ise Erdoğan iktidarıydı. İslam ülkeleri yöneticileri sadece oturdukları koltukların sürekliliğini sağlamaya kendilerini şartlandıkları sürece bu sömürü ve zulüm düzeni yıkılmayacaktı. Çünkü zalimler kendi aralarında paylaştıkları dünyayı sömürürken, ihtiyaç duydukları sermayeyi de İslam ülkelerinin yer altı ve yer üstü zenginliklerini sömürerek sağlıyorlardı.

Bu gerçeği görmek için sadece Irak, Suriye ve Afganistan'da yaşananları ve buralarda işlenen tüm cinayetler karşısında BM, AB ve NATO'nun sergilediği tavır, olayları bir kenardan sessizce izleme politikalarını hatırlamak yeterli olacaktı. Bunun yanında bir de Rusya ve ABD'nin tarih boyunca hiç savaşmadığını ve her büyük savaş sonrası çıkar paylaşımı yaptığını hatırlamak, yeni bir dünya düzeninin kurulmasına duyulan ihtiyacın boyutunu açıkça ortaya çıkaracaktır. Adil yeni bir dünya düzeninin kurulmasının yolunun da İslam Birliği'nden ve Adil Düzen'den geçtiğini gördüğümüzde mesele daha da kolaylaşacaktır.”[2] İşte bütün bunlar için Milli Çözüm'e acilen ihtiyaç vardır!

Önemli Yorumlar ve Yaklaşımlar!

“Türkiye'nin iktidar sorununun ağırlığı ve yakıcılığı kadar bir bütün olarak muhalefet sorunumuz vardır. ‘Kırk katırla kırk satır arasında, örsle çekiç arasında sıkışmış vaziyetteyiz’. Yere sağlam basan bir siyasi projeyi halkın önüne koyamıyorlar. Bölük pörçük, yalan yanlış laflar, boş bir eleştiriler manzumesi. Sen nasıl düzelteceksin? Çözümün ne? O belli değil işte. Halk bıkkın ve bitkin ama salı konuşmalarına bakıp benim gibi ürperiyor. Devlet yönetme sorumluluğuna talip olan kadroların söylemlerinin muhtevasına bir bakın Allah aşkına! Bir tane çözüm ve proje var mı? Hayır! Sadece sen niye böyle yaptın? diye çıkışmaları siyaset sanıyorlar. Gelin Millet İttifakı olarak en geniş şemsiyeyi açın, ortaya bir ilkeler ve öncelikler, değerler manzumesi gibi bir ‘milli mutabakat metni’ çıkarın. Sağdan soldan aydınlar bir etik konsey gibi bu mutabakatı gözetleyip uyarılar yapsın. Bunlar sizin millete taahhüdünüz olsun. Çözümünüzü hazırlayın ve savunmaya başlayın. Sizin ve kadrolarınızın, fikir ve düşünce kısırlığını, üretimsizliğinin günahını milyonlarca yurttaşta yüklemeye kalkışmayın. Aksi halde tarih önünde hesabını veremezsiniz!”

di
yen Prof. Kemal Üçüncü haklıydı. Ancak onun gibilerden beklenen, bu Milli Mutabakat metnini ve gerçekçi çözüm önerilerini kendilerinin ortaya koymalarıydı. En azından bu

konuda ciddi, ilmi ve Milli projeler ortaya koyan Milli Çözüm'e destek çıkmalarıydı.

Bakınız; son Montrö tartışmalarıyla ilgili derin bir provokasyonla karşı karşıyayız. Okumadığımız, araştırmadığımız için bilmiyoruz. Size ABD politikalarına yön veren en prestijli araştırma enstitüsü Stratfor'un 'Gelecek 10 yıl 2015-2025' raporundan aktarıyorum:

“Önümüzdeki birkaç yıl Rusya'nın Ukrayna üzerindeki mevcut çatışması uluslararası sistemin merkezindeki en önemli öge olarak kalacak, ama bu 10 yıllık sürede Rusya Federasyonu'nun mevcut durumu koruyabileceğini sanmıyoruz. Enerji ihracatına aşırı bağımlılık ve fiyatlandırma beklentilerine güvensizlik, Moskova'nın geniş Rusya Federasyonu kuşağındaki kurumsal ilişkilerini devam ettirmesini imkânsız kılıyor. Moskova'nın otoritesinin ciddi bir şekilde zayıflamasının, Rusya'yı resmi ve gayri resmi olarak dağılmaya sürükleyeceğini öngörüyoruz. Bu durum 10 yıl içinde hızlanırsa, Rusya'nın nükleer silahlarının güvenliği önemli bir kaygı konusu olacaktır.

Bu durum önümüzdeki 10 yılın en büyük krizini oluşturacaktır. Rusya, bütün hinterlandına yayılan büyük bir nükleer güç konumundadır. Moskova'nın gücünün azalması ise; 'Bu füzeleri kim kontrolüne alacak? Kullanılmaması nasıl sağlanacak?' sorularını ortaya çıkaracaktır. Bu, Amerika için büyük bir sınav olacaktır. Washington bu meseleye çözüm sunabilecek tek güç durumundadır ama çok sayıdaki askeri sahaları elinde tutması ve hiçbir füzenin ateşlenmeyeceğini garanti altına alması mümkün olmayacaktır. Amerika ya henüz tasavvur edemediğimiz bir askeri çözüm ortaya koymak zorunda kalacak ve füzelerin ateşlenme riskini göze alacak ya da zaman içerisinde füzeleri etkisiz hale getirmek için istikrarlı ve ekonomik olarak sürdürülebilir hükümetler oluşturmaya çalışacaktır. Bu sorunun neler doğurabileceğini tasavvur etmek zordur. Ama, büyük ihtimalle 'önümüzdeki 10 yıl içinde Rusya'nın parçalanacağı yolunda öngörümüz' göz önünde bulundurulduğunda, bu soruna bir çözüm bulunması şarttır. Bu 10 yılın ilk yarısındaki soru Baltık ve Karadeniz arasındaki ittifakın nereye kadar uzanacağı olacaktır. Mantıken Azerbaycan ve Hazar Denizi'ne kadar uzanması lazımdır. Uzanıp uzanmayacağı bizim 'Orta Doğu ve Türkiye ile ilgili öngörülerimize bağlıdır.'

Evet, ABD Rusya'nın gelecek 10 yılda parçalanması hesaplarını yapmaktaydı. Türkiye ise bu operasyonun öncü cephe ülkesi olarak hazırlanmaktaydı. Tehlikenin farkında mısınız? Çünkü Rusya askeri savunma stratejisinde; Türkiye'nin bulunduğu güney bölgesi Rusya askeri savunmasının en zayıf noktasıydı. Rusya en büyük askeri tehdidi buradan algılamaktadır. Bu alandan kendisine yönelecek bir ABD tehdidine karşı ne denli şiddetle mukabele edebileceğini artık anlamak lazımdı. 2. Dünya Savaşı'nda taraf olmadığımız ve

Montrö'ye bağlı kaldığımız için büyük bir yıkımdan uzak kalmıştık. Bu politika doğru bir hesaba dayanmıştı." yorumlarını ve uyarılarını da mutlaka ciddiye almak gerektiği açıktı.

Almanya Bilim ve Politika Vakfı'nın (SWP) Raporunda Doğrularla Yanlışların Harmanlaması

Almanya'da önemli düşünce kuruluşlarından olan Bilim ve Politika Vakfı (SWP), yeni raporunda Türkiye'deki Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ni mercek altına almıştı. 2018'de yürürlüğe giren "Türk tipi Cumhurbaşkanlığı" sisteminin, siyasette ve devletin işleyişinde yol açtığı değişimin incelendiği araştırmada, çarpıcı tespitler yer almıştı. Sinem Adar ile Günter Seufert tarafından kaleme alınan ve yeni hükümet sisteminin iki buçuk yıllık bilançosunu gözler önüne seren raporda, 2021 yılının Türkiye'si şu tespitlerle anlatılmaktaydı:□

"Artık meclis daha güçsüz konumdadır, güçler ayrılığı baltalanmış durumdadır,□ yargı siyasallaşmıştır. Kurumlar felce uğratılmıştır, ekonomik sıkıntılar artmaktadır ve otoriter pratikler uygulanmaktadır..."

Cumhurbaşkanlığı hükümranlığı!

Yeni hükümet sistemi ile birlikte Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kurumlar üzerinde "neredeyse sınırsız ve denetimsiz"

bir güce sahip olduğu, buna rağmen, hem de sürpriz bir şekilde

"Cumhurbaşkanı'nın siyasi manevra alanının parlamenter sistemde olduğundan daha da dar hale geldiği"

gözlemi aktarılmıştı.

"Yeni sistem, ulaşılabileceği söylenen hedeflerin gerçekleştirilmesinde başarısız oldu"

değerlendirmesine yer verilen raporda, geline noktada bugün Erdoğan'ın

"iktidarı muhafaza etme mücadelesi yürüttüğü"

vurgulanmıştı.

Muhalefetin vasıfsızlığı!

SWP raporunda, Türkiye'deki yeni sistemin demokrasi ve bürokrasinin işleyişinde yarattığı tahribatlar örnekleriyle anlatılırken, *muhalafet partilerinin itirazları ve alternatif oluşturma çabaları* da incelemeye alınmıştı. Türkiye'de muhalafet partilerinin parçalanmış oldukları, ancak *Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne itirazlarının bu partileri bir araya getiren önemli unsur haline aldığı* belirtilen raporda, bununla birlikte partilerin demokrasinin onarılmasını sağlayacak ortak bir vizyon geliştirmeyi başarıp başarmayacaklarının henüz belirsiz olduğu aktarılmıştı. Araştırmada, *"Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin yol açtığı kurumsal tahribat ve muhalafetin belirsiz görünümü, Türkiye'de olumlu yönde kolay ve hızlı bir değişim yaşanacağı umutlarını azaltıyor"* yorumları da yer almıştı.

Bütün bu yaklaşımlar; Almanya'nın ve Batı'nın Türkiye'de, AKP iktidarı dışında, kendilerine daha yararlı bir alternatifi henüz kurgulayamadıklarının bir kanıtıydı. Bu saptamalar; siyaset zemininde ve demokratik mücadelelerle Erdoğan'la başa çıkılamayacağı, antidemokratik girişimlerin ise kontrol altına alınamayacağı kuşkularını barındırmaktaydı. Bu nedenle, *Erdoğan'la yola devam etmek gerektiği* kanaatleri açığa vurulmakta, ilgili makamlara bu mesaj ulaştırılmaktaydı. Haçlı Batı'nın hâlâ en büyük korkusu, Milli Görüş-Milli Çözüm ve Erbakan'ın tarihi ve talihli programlarıydı!..

[1] S. Meydan – 30 Aralık 2019

[2] abdulkadirozkan@milligazete.com.tr